

«Finnmark»

Av W. Lund

Nu ligger du nedsnedd og øde
med brenninger inntil din barm.
Tilbake er kun de døde,
der fins ingen menneskebarn.

Her skjermende stø og hver gamle
er slettet og lagt i grus,
Med gru så vi skjebnene deg ramme,
i aske lå heim og hus.

Du ligger forlatt og øde
med Ishavett inntil din kyst.
Ei ravner kan nu finne føde.
Ja, alt er så dødt og så tyst.

Hver spire er dekket og sover
i fred under sne og is.
Men nordlyset flammer derover
i ilsomme farvels.

Et fiskerfolk har her prøvet
så mangen en farlig dyst.
Ja, mangen en dåd var her øvet
der nord ved din værharde kyst.

De nyttet hver tid og hvert høve,
ja, ofte med livet på spill.
Du gav dem av din rike grøde
og kampmot og spenning dertil.

Din kyst var nok kald og så værbit
med lyngbusk, med berg og stein.
Hver jordleit var veldig så omstridt,
der vi bygget hus og heim.

Men ute på havets vidder
går seien i store stim.
Og nede på havets dybder
står torsken som gudesyn.

Men du var nok ikke bortskjemt
med veger og fossebygg.
Og lenge blir du nok bortglemt,
å ja, du kan være trygg.

Du var nok en klamp om foten,
i min tid og lenge før,
en unyttig bortgjemt avkrok
for landets kårne der sør.

Du gav vel i stort av rikdom.
Kan hende var mange arm.
Men kjærligheten til heimen
den banker i hver en barm.

Til alle tider skal minnes
den skare som drog avsted,
Spredt over landet de finnes.
Men ingensteds fant de vel fred.

De lengtet og felte en tåre,
ble fattig på smil og på ord.
Og mangen en naken bære
ble senket i fremmed jord.

Men ennu skal mange komme
til tomten hvor arnen stod.
For Finnmark du er den samme
som dengang vi deg forlot.

Vi finner de kjente stier,
med daler, med fjell og strand.
Og midnattsolen skal flamme
som gull over hav og land.

Fra feiringa av 17. mai 1946. Barnetoget med lærer Liset som siste mann.